

РОДНИЯ ЛЪСЪ

Лъсътъ съ вълшебно самовластие
Разстила тъмни клонове,
И сѣкашъ раснатъ всички храсти
И къмто бѣдно гордо щастие
Извишватъ съ трепетъ върхове!

Разстилай клонове сурови
Надъ немощния малъкъ храстъ!
Веднажъ ли вѣчнитѣ огньове
Възпламваха внезапно-нови
Подъ лютия и скръженъ пластъ?

Отъ тебе дъхатъ вѣчни сили
И въ най-дрѣмливия покой!
И твойтѣ корени и жили
Веднажъ ли само сж разбили
На прахъ внезапния порой?

Когато бурна нощъ заплаче,
Въ тебъ радость, щастие кипятъ!
Макаръ че нейнитѣ палачи —
Безброй невидими косачи —
Надъ твойтѣ върхове свистятъ!